

บันทึก

เรื่อง พระคุณยธรรณปริชาวิทขอรับบำเหน็จบำนาญ

คณะกรรมการกฤษฎีกา (อนุกรรมการร่างกฎหมายชุดที่ ๑) ได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว ขอเสนอความเห็นดังต่อไปนี้

(๑) พระคุณยธรรณปริชาวิท ได้เข้ารับราชการเป็นรัฐมนตรีมิได้ว่าการหรือช่วยว่าการกระทรวงหรือทบวง ตั้งแต่วันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๔๗๖ เป็นต้นมา ถึงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๐ ได้ออกจากตำแหน่งโดยคณะรัฐมนตรีทั้งคณะขอพระราชทานลาออกเมื่อวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๐๐ และพระคุณยธรรณปริชาวิท ได้ลงนามในหนังสือขอพระราชทานลาออกของคณะรัฐมนตรีโดยใจสมัครด้วย

(๒) ในระหว่างเวลาดังกล่าวมาข้างบนนี้ พระคุณยธรรณปริชาวิท ได้รับเบี้ยประชุมและเงินเดือนดังต่อไปนี้

ได้รับเบี้ยประชุมตั้งแต่วันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๔๗๖ เป็นต้นมา ถึงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๔๗๙

ได้รับเงินเดือนตั้งแต่วันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๔๗๙ เป็นต้นมา ถึงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๐

(๓) พระคุณยธรรณปริชาวิท จึงร้องขอบำเหน็จหรือบำนาญสำหรับเวลารับราชการ

(๔) โดยที่พระคุณยธรรณปริชาวิท ได้ลาออกเมื่อวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๐ จึงต้องใช้พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน พ.ศ. ๒๔๗๘ ส่วนพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือนฉบับใหม่ ซึ่งได้ตราขึ้นเมื่อวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๐ นั้น จะนำมาใช้ในเรื่องพระคุณยธรรณปริชาวิท ไม่ได้

(๕) ปัญหาที่ว่า พระคุณยธรรณปริชาวิท มีเวลาราชการพอที่จะได้รับบำเหน็จหรือบำนาญ หรือไม่

(๖) กระทรวงการคลังเห็นว่า เวลาระหว่างที่พระคุณยธรรณปริชาวิท รับเบี้ยประชุม นั้นไม่อาจนับเป็นเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ เฉพาะเวลาที่ได้รับเงินเดือน ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๗๙ หรือพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน พ.ศ. ๒๔๗๘ เท่านั้น จึงจะถือว่าเป็นเวลาราชการ

ดังนั้น เวลาราชการของพระคุณยธรรณปริชาวิท จึงเริ่มต้นตั้งแต่วันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๔๗๙ เป็นต้นมา ถึงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๐ คงมีเวลาราชการได้ ๗ เดือน ๑๔ วัน ไม่

ครบ ๑ ปี จึงไม่อาจปิดให้เป็น ๑ ปีได้

กระทรวงการคลังจึงมีความเห็นว่า พระดุลยธารณปรีชาไวท์ ไม่มีเวลาราชการที่จะเป็นเหตุให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จหรือบำนาญ

(๗) กรรมการร่างกฎหมายเห็นว่า ในการพิจารณาปัญหานี้ไม่จำเป็นจะต้องคำนึงถึงปัญหาที่เกี่ยวข้องแก่เงินเดือนหรือเบี้ยประชุมเลย เพราะพระดุลยธารณปรีชาไวท์ จะมีสิทธิได้รับบำเหน็จหรือบำนาญก็ด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งใน ๔ ประการ ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน พ.ศ.๒๔๗๘ กล่าวคือ เหตุทดแทน เหตุทุพพลภาพ เหตุสูงอายุ หรือเหตุรับราชการนาน เท่านั้น ย่อมเห็นได้ชัดว่าเรื่องของพระดุลยธารณปรีชาไวท์ ไม่เข้าอยู่ในเขตทุพพลภาพ เหตุสูงอายุ หรือเหตุรับราชการนาน พระดุลยธารณปรีชาไวท์ มีทางที่จะได้รับบำเหน็จบำนาญก็ด้วยเหตุทดแทน ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน พ.ศ.๒๔๗๘ ทางเดียวเท่านั้น

มาตรา ๘ บัญญัติว่า บำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนนั้น ให้แก่ข้าราชการซึ่งออกจากราชการเพราะเลิกตำแหน่ง หรือซึ่งรัฐบาลให้ออกโดยไม่มีคามผิด

กรรมการร่างกฎหมายเห็นว่า การที่พระดุลยธารณปรีชาไวท์ ได้ลงนามโดยใจสมัครในหนังสือขอพระราชทานลาออกพร้อมกับนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีอื่น ๆ นั้น จะฟังว่าพระดุลยธารณปรีชาไวท์ ได้ออกจากตำแหน่งเพราะเลิกตำแหน่งหาได้ไม่ (เพราะตำแหน่งนั้นยังจะต้องบรรจุบุคคลอื่นเข้าภายหลัง) หรือจะฟังว่ารัฐบาลสั่งให้พระดุลยธารณปรีชาไวท์ ออกก็ไม่ได้ (เพราะพระดุลยธารณปรีชาไวท์เองก็อยู่ในคณะรัฐบาลนั้น)

(๘) ข้อที่กระทรวงการคลังเสนออีกข้อหนึ่งซึ่งเกี่ยวกับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน พ.ศ.๒๔๘๐ อันได้กำหนดเหตุให้ออกจากราชการขึ้นใหม่ กล่าวคือ “ออกตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยาม” นั้น เป็นข้อที่น่าสนใจอย่างยิ่ง แต่เมื่อพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน พ.ศ.๒๔๘๐ ไม่ใช้กฎหมายที่จะนำมาใช้แก่เรื่องของพระดุลยธารณปรีชาไวท์ เช่นนี้แล้วก็ไม่จำเป็นต้องพิจารณาปัญหาข้อนี้ในเรื่องนี้

(ลงชื่อ) เดือน บุญนาค

(นายเดือน บุญนาค)

เลขาธิการ

คณะกรรมการกฤษฎีกา

พฤศจิกายน ๒๔๘๐